

Alain Resnais

Xavier Flores

Resnais és indentificat sempre amb l'ampli grup de realitzadors, guionistes, intel·lectuals, escriptors, productors, i crítics i assagistes de cinema que, a França i arreu, es coneix com a *nouvelle vague*.

Tanmateix sempre i ja des del seus inicis com a cineasta se'l desmarca de l'agitat grup de cinèfils impertinents la passió dels quals pels films, i el gust mateix de fer-los, els situava en un univers en què hi regien claus i regles específiques, que escapaven de la comprensió i de la valoració dels qui s'havien apropiat al cinema d'una forma menys visceral i transcendent.

Els vincles de Resnais pareixen *a priori* més propers a la literatura; les seves referències delaten aquesta "debilitat", de què en fa ús sense privilegiar-la respecte d'allò específicament cinematogràfic.

Un, a vegades, mal interpretat refinament de la seva narrativa i de la manera de posar en imatges temes, d'una manera decidida, emotius, tractant-los d'una forma volgudament desapassionada, han ajudat a forjar una reputació de realitzador cerebral i distant, la qual no s'ajusta ni al seu "treball" en el cinema ni a les pròpies preocupacions personals.

A *Hiroshima mon amour* hi ressalten ja algunes de les sospites quant al fet que ens trobam amb un dels directors més singulars no només de la *nouvelle vague* sinó també de la cinematografia general.

La realització i la direcció d'actors així com la forma amb què Resnais ens "trasllada" d'Hiroshima a

Nevers durant el film, així com el tractament del temps cinematogràfic, que aconsegueix fer-nos entrar en un pla diferent de relació entre present i passat, o entre present i record, confereixen al film una confusa peculiaritat que el distingeixen de tot l'"anterior" dins de la història del cinema.

El *nouveau roman*, la Duras, Robbe-Grillet, formen part d'una part important dels primers films de Resnais, però la constant progressió de Resnais impediria que tancàs el seu discurs dins un univers limitat per concessions que acabarien per deixar de seduir el realitzador.

El món particular de Resnais, en què hi conviuen el còmic i Raymond Quenau, Harry Lavit i Marguerite Duras, és massa ric i coherent per deixar-se compilar, de forma exclusiva, com el cineasta de la memòria i del refinament. Resnais aconsegueix que el seu indissimulable paladar i formació no es converteixin en l'obstacle que l'aïlli de la realitat del seu temps i el tanqui en un món particular en què l'exquisidesa vàcua es premia amb elogis per a entesos.

Resnais no es desmarca ni es desenten de la societat en què li ha toca viure, ni de les preocupacions de la seva època; i reserva a la "cultura" i a la seva un lloc molt proper a la vida, sense donar-li prioritat, però sense tampoc ignorar-la, encara que ens pugui parèixer més proper tanmateix a *Mon oncle d'Amerique* que de *Marienbad*, més proper, però potser no més còmode. ■

Hiroshima, mon amour

